

Lluís Sobrevia Vidal, arquitecte municipal del districte d'Horta-Guinardó de Barcelona, i amb despatx a la ciutat de Terrassa, presenta una biografia ben especial en el camp de l'arquitectura: **"Vaig començar a estudiar l'any 75 i vaig acabar el 96"**, ens explica. Però això tan poc habitual no és gens estrany si escoltem les raons que el van portar a perllongar d'aquesta forma els anys d'estudi: **"Quan havia acabat el tercer curs, em van cridar al servei militar i em vaig declarar objector. En aquest moment el meu currículum com a arquitecte fa un canvi molt important"**. En Lluís, doncs, va optar per dedicar-se a la lluita per a l'objecció, intentant que fos reconeguda en la constitució que s'estava redactant: **"Vaig deixar uns estudis que m'agradaven perquè em vaig trobar amb un problema i m'hi vaig encarar de front. A mi, en aquell moment, el que m'interessava era la visió d'un canvi social, em costava trobar-li la relació directa amb la meua vocació d'arquitecte i no ha estat fins ara que la hi he trobat"**.

Aquesta carrera interrompuda en la joventut permet tenir clara la perspectiva en què el nostre personatge ha viscut: **"Sempre he considerat fonamental la intervenció en la realitat i aquesta lluita em va portar a intervenir-hi també en termes projectuals: l'objecció era un projecte per aconseguir concebre com les persones poden estar relacionades entre elles i amb l'Estat"**. És per aquesta raó que certifica: **"La relació entre l'arquitectura i els drets dels objectors era la paraula política, i em refereixo amb això al sentit literal de la política, govern de la polis"**. En Lluís pensa que és bo que l'arquitecte tingui el seu paper en la disciplina estricta, però també **"cal que a vegades es faci un plantejament més global de la situació"**, i ens parla d'Oriol Bohigas, com d'aquella persona que ha entès que ha de fer **"d'arquitecte d'arquitectes"**.

Un dels factors que més van allargar el segon període d'estudis del nostre entrevistat va ser la seva participació en el govern de l'Escola d'Arquitectura: **"Vaig començar treballant en la reforma del projecte de fi de carrera, i vaig participar també en la redacció del nou Pla d'estudis"**. Aquesta posició en el si de l'Escola fa que ens pugui parlar de les seves virtuts i mancances: **"Es considera que les coses que s'han d'ensenyar a la universitat són les que no t'ensenyarà ningú a la realitat de la vida professional. També és veritat, però, que hi ha un cert pudor a creure que en la formació d'un arquitecte seria important assolir uns coneixements de màrqueting, de psicologia i fins i tot d'economia"**.

Obrir-se camí com a arquitecte no sempre és fàcil i cal tenir en compte molts factors: **"Penso que un dels passos que cal fer és tenir una diagnosi professional de la situació: saber quins instruments tens en sortir de l'escola i quins no tens i has d'obtenir a fora"**. I, a aquesta autoreflexió necessària, cal afegir-hi el fet de plantejar-se uns objectius que no mantinguin la idea tradicional de l'ocupació de l'arquitecte: **"Cada vegada som més arquitectes i ens fa falta començar a entendre que el mercat no dona per tants projectistes, i que no és cap vergonya que com a tècnics qualificats escolim camps com la direcció de museus, la fotografia d'arqui-**

itectura o el professorat als instituts d'ensenyament secundari". De totes maneres reconeix que l'Escola de Barcelona **"té l'especificitat de formar bons projectistes"**, a diferència d'altres escoles europees. En Lluís, per tant, està convençut que **"si un pretén treballar pel seu compte, s'ha de permetre un temps per copsar quina és la situació"**. Evidentment, el nostre protagonista parla amb l'avantatge que li donen els seus quaranta anys, i quan s'és més jove tot es veu diferent.

Per a en Lluís Sobrevia Vidal, tal com ens explica, **"l'essència de l'arquitectura és allò que no queda mai construït, encara que pugui semblar una paradoxa. La nostra vocació és projectar espais, però l'arquitectura defuig allò sòlid, i assoleix la seva fita en el moment en què hi ha alguna cosa més que allò que es veu amb els ulls"**. Aquesta reflexió se la va fer una vegada contemplant el far del Fangar al Delta de l'Ebre: **"El fet de sentir-me en un lloc on gairebé no hi havia res, on l'única cosa que em feia recordar que era a la terra era el far, em va fer pensar en el que demanava un projecte"**.

Un dels problemes que més preocupa als professionals avui dia és la gran quantitat de paperassa que han de saber manejar: **"Potser hem quedat una mica marginats d'aquesta onada que podríem anomenar del llenguatge econòmic. Hi tenim una certa resistència perquè filosòficament ens és molt difícil parlar de projectes com si parléssim de quilos de taronges"**. No obstant això, el seu punt de vista és que aquest tema s'ha d'afrontar des d'un vessant bastant pragmàtic: **"El que vol l'usuari actual és que l'habitatge tingui unes certes garanties i, amb tota aquesta documentació sovint tan ferragosa, l'arquitecte està garantint una sèrie de condicions tècniques que hem d'entendre que formen part del resultat final. Si és necessari, a més, les podem posar en mans de gent experta que se n'encarregui"**. Però el que sí que és cert és que cada vegada l'arquitecte assumeix més responsabilitats: **"Darrerament s'està debatent aquesta qüestió, perquè no és possible que ens haguem de fer responsables de tots els detalls, fins de l'últim cargol d'una obra"**.

Com ja hem esmentat, en Lluís és arquitecte municipal a la ciutat de Barcelona i està molt interessat en els temes urbanístics: **"Una de les coses que sento és la immensa falta de sensibilitat de l'urbanisme d'aquest país. Em fa patir veure el Vallès, i el trepitjo cada dia, perquè s'està tractant el terreny com a espai d'explotació i eina mercantil. Tot és objecte de negoci, i és que crec que estem en uns moments de crisi pel que fa a la intervenció en la realitat, que és un dels temes que, com he dit abans, sempre m'ha preocupat força"**.

Aquesta voluntat de canviar les coses i de lluitar per unes idees pròpies sembla un valor en desús avui dia, però en Lluís Sobrevia Vidal, amb les seves paraules carregades de saviesa i sentit comú, ens demostra que encara queda molt per fer. La seva filla Alba i la seva esposa Núria de ben segur que l'acompanyaran de bon grat en aquest encara llarg camí que l'espera.

“L’essència de l’arquitectura és allò que no queda mai construït, encara que pugui semblar una paradoxa. La nostra vocació és projectar espais, però l’arquitectura defuig allò sòlid, i assoleix la seva fita quan hi ha alguna cosa més que allò que es veu amb els ulls”

Lluís Sobrevia - Barcelona (Barcelonès)